

Sygn. akt IV CSK 230/13

POSTANOWIENIE

Dnia 27 września 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie z powództwa E. S. i S. S.
przeciwko Gminie B.
o zobowiązanie do złożenia oświadczenia woli lub zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 27 września 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 16 listopada 2012 r., sygn. akt I ACa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

W skardze kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 16 listopada 2012 r. opartej na podstawie przewidzianej w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c. pozwana Gmina B., uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, powołała się na występujące w sprawie zagadnienia prawne dotyczące „wykładni i zasad stosowania” wskazanych w ramach tej podstawy przepisów prawa materialnego, sprowadzające się do odpowiedzi na pytania „czy uprzednie obciążenie nieruchomości służebnością gruntową drogi koniecznej pozbawia uprawnienia do występowania z roszczeniem o wykup nieruchomości zgodnie z przepisem art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym” oraz „według jakiego stanu nieruchomości (sprzed czy po uchwaleniu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego ustala się wynagrodzenie za wykup nieruchomości wobec wystąpienia przesłanek z art. 36 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Pozwana nie wykazała przesłanki, która uzasadniałaby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Chociaż skarżąca powołała się na występujące w sprawie istotne zagadnienia prawne, wskazując przepis art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to sformułowania, które znalazły się w uzasadnianiu wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania mogłyby sugerować, że chodzi o problemy związane z wykładnią powołanych w ramach podstawy skargi przepisów prawa materialnego, a zatem o przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. Niezależnie od tego, czy zamiarem skarżącej było powołanie się na przesłankę przewidzianą w art. 398⁹ § 1 pkt 1, czy pkt 2 k.p.c., jej wykazanie wiązało się przede wszystkim z koniecznością przedstawienia stosownej argumentacji prawnej, która wskazywałaby, że udzielenie odpowiedzi na postawione w skardze pytania wywołuje rzeczywiste i poważne wątpliwości (w odniesieniu do istotnego zagadnienia prawnego por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11

oraz z dnia 18 czerwca 2008 r., III CSK 99/08, niepubl., natomiast w odniesieniu do potrzeby wykładni przepisu prawa por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151 oraz z dnia 18 czerwca 2003 r., II CZ 50/03, niepubl.). Takiej argumentacji w skardze brak. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania w odniesieniu do przedstawionych w nim kwestii zostało skonstruowane w sposób właściwy dla uzasadnienia podstawy skargi i w istocie sprowadza się do częściowego powielenia argumentacji, która została w nim powołana. Analiza tego uzasadnienia prowadzi do wniosku, że celem skarżącej było poddanie kontroli Sądu Najwyższego trafności powołanych w skardze zarzutów, nie zaś wyjaśnienie istotnych problemów prawnych, czy też dokonanie wykładni przepisów prawa, które budziłyby poważne wątpliwości. Należy dodać, że na tle argumentacji przedstawionej w uzasadnieniu wyroku Sądu drugiej instancji, a także okoliczności faktycznych sprawy nie można stwierdzić, aby w sprawie tej wyłoniły się poważne problemy prawne o charakterze abstrakcyjnym, które nosiłyby cechy istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. i wymagały zajęcia przez Sąd Najwyższy uogólnionego stanowiska.

Z omówionych przyczyn Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., nie orzekając o kosztach postępowania ze skargi, wobec powiązania wniosku o ich zasądzenie wyłącznie z wnioskiem o oddalenie skargi.

aw

jw